

שפת אמת לפרשת שלח

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח -

במדרש שליחי מצוה שנותנין נפשם בשליחותם. אא"ז מו"ר זצלה"ה רגיל לומר כי גם אדם המקיים מצות בוראו שנשתלח בעוה"ז כדי לעשות רצונו ית' נקרא שליחי מצוה בודאי. דקשה להמדרש מה ציווי השליחות מאחר שלא הוטב בעיני ה'. רק כי הי' עצה להנצל ע"י שהשי"ת עשה מזה מצוה והי' להם לילך בתורת מצוה. אף כי הי' רצונם מעצמם לשלוח מרגלים מ"מ עתה שהי' להם ציווי מהשי"ת היו צריכין למסור ולבטל רצונם לעשות רק כדי לעשות רצון השי"ת וממילא היו ניצולים. ובאופן זה הי' טוב השליחות. וז"ש לאמר שידעו שהוא ציווי השי"ת כנ"ל. וכן בכל מצוה אם האדם מבטל באמת כל רצונו אף לא לזכות למדריגות רק כדי לעשות רצון ה' בלבד. נקרא שנותן נפשו בהשליחות. כי אם מצרף חפצו אינו שליח. וז"ש בשליחי יהושע חרש שעשו עצמן קדרין כו'. ושמעתי מאמו"ז ז"ל שכיון שהלכו לאשה זונה הוצרכו לבטל ההרגש שלהם וזהו חרש כו'. וז"ש קדרין שכלי חרס אין החשיבות רק התשמיש שבה אבל גוף החרס אינו כלום. וכן ענין הביטול לידע שהוא רק כגרון ביד החוצב בו ממש. ואינו רק כלי מוכן לעשות רצון השי"ת אבל לא לצרף רצון עצמו כלל. ובאמת המדרש הזה הוא לימוד על חיי העוה"ז שנשתלח האדם במקום סכנה שהכל הבל ורעיון רוח. והעצה ע"י המצות שהם בכל מעשה האדם לעשות רק רצונו ית' ועי"ז יוכל להתדבק בפנימיות חיות השי"ת שיש בכל מעשה והוא באמת בחי' שבת דכתיב לעשות כו' השבת. והוא שבימי המעשה צריך האדם ג"כ להתדבק (כל) [בכל] מעשיו

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח - שנת [תר"מ]

בפסוק כי לחמנו הם דאיתא ברש"י וכן היינו בעיניהם שהיו אומרים נמלים יש בכרמים כו'. ובמד' איתא החטא שלהם כי מי הגיד להם שמא היו אצלם כמלאכים

ע"ש. אבל הכל אמת כי ע"י שהיו שפלים בעצמם כחגבים לכן כן היו בעיניהם כי הכל תלוי בעבודת האדם כמ"ש במ"א בפסוק ולאום מלאום יאמץ. וז"ש כי כל כחות הסט"א רק כדי שיהי' לישראל במי להלחם וכדי שיהי' בזכותם כמ"ש בספרים שהכל מרוב טובות הבורא. ואיתא דמאן דאכיל דלאו דילי' בהית לאסתכולי באפי' לכן עשה השי"ת שיזכו בנ"י בכח מעשיהם ונק' לחמנו שלנו. ובודאי הי' בידו ית' לתת מיד א"י לבנ"י רק נתנו מקודם לכנען כדי שיקחו בנ"י בכח מעשיהם ומעשה אבותיהם. לכך נק' ארץ ישראל על שמם כי זכו במעשיהם לכך. וז"ש לחמנו הם רומז גם על המלחמה שכל כחם רק שיהי' לנו להלחם עמהם. סר צלם פי' שאין להם בעצמותם סדר וציוור וקיום באמת רק כמו אחיות עינים כמ"ש במ"א מזה. וי"ל עוד בפסוק וכן היינו בעיניהם. כי כל זה הרגישו המרגלים וגם זה לא הוטב בעיניהם שעל ידי קצת שפלות שהי' להם והיינו כחגבים מיד וכן היינו בעיניהם וגם ע"ז הוציאו דבה. אבל באמת כך הוא המדה וכמ"ש בדברי קדשו של אא"ז מו"ר ז"ל בפרשה זו בענין והתחזקתם כו'.

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח - שנת [תרל"ו]

ועשו להם ציצית במד' אור זרוע לצדיק כו' זרע הקב"ה כו'. פי' מצות ציצית בלבוש האדם שהוא החיצוניות אעפ"כ יזכור האדם כי שורש הכל בא ממקור הקדושה וזהו קיבוץ הד' קצוות שהוא הכנפות לדבוק הכל בשורש וז"ש ונתנו על ציצית כו' פתיל תכלת לחבר הכל לנקודה הפנימיות שהיא תכלית הכל. ובאמת יש נקודה גנוזה בכל מקום והצדיק ע"י כוונתו לשמים מוציא זו הנקודה מכח אל הפועל. וזה ציצית מלשון ויצץ ציץ. שהזריעה נתגלה בפועל ע"י הכוונה לכן יש הרבה הבטחות למצוה זו. וזכרתם. ולא תתורו כו'. ע"י שהמצוה במלבוש והיא היותר חיצוניות וחביב לפניו ית' התקרבות זו שהרי כולה תכלת אינו מצוה רק לקרב הכל לפתיל תכלת כנ"ל.